

**БІЛОЦЕРКІВСЬКА МІСЬКА РАДА
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
Р І Ш Е Н Н Я**

від «09» червня 2020 року

м. Біла Церква

№ 323

Про надання до суду висновку про визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням

Виконавчий комітет міської ради розглянув подання служби у справах дітей Білоцерківської міської ради від 29 травня 2020 року № 524/03-16 «Про розгляд проекту рішення «Про надання до суду висновку щодо розв'язання спору про визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням» та витяг з протоколу засідання комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради від 27 травня 2020 року з даного питання.

Встановлено, що в провадженні Білоцерківського міськрайонного суду Київської області перебуває цивільна справа № _____ за позовом

_____ року народження, про визнання їх такими, що втратили право користування житловим приміщенням. Служба у справах дітей Білоцерківської міської ради в даній справі залучена як третя особа.

Згідно зі ст. 19 Сімейного кодексу України при розгляді судом спорів про визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням обов'язково є участь органу опіки та піклування, представленого належною юридичною особою, який подає суду письмовий висновок щодо розв'язання спору.

В ході розгляду справи встановлено, що позивачу по справі належить на праві приватної власності однокімнатна квартира за адресою: _____ вул. _____, м. Біла Церква, Київська область. В даній квартирі проживали син позивача _____ разом з дружиною _____

_____ року виконавчим комітетом _____). Позивач стверджує, що після смерті його сина відповідачка по справі разом із дочкою добровільно виселилися з вищевказаної квартири, але не знялися з реєстрації. На даний час в цій квартирі ніхто не проживає.

Згідно з довідкою про місце проживання та склад сім'ї № 298, виданою 20 січня 2020 року управлінням адміністративних послуг Білоцерківської міської ради, в квартирі за вищевказаною адресою зареєстровано троє осіб: позивач по справі, його онука _____ року народження, та її мати _____.

На даний час стало відомо, що відповідач по справі _____ проживає окремо від своєї дочки. Згідно з актом обстеження умов проживання, складеним службою у справах дітей Білоцерківської міської ради 19 травня 2020 року, встановлено, що малолітня _____ проживає з дідусям _____

м. Біла Церква, Київська область, де створені належні умови для її проживання.

27 травня 2020 року дане питання розглядалося комісією з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради у присутності відповідача по справі Комісія дійшла до висновку, що зняття малолітньої з реєстрації місця проживання за вул , м. Біла Церква, Київська область, не порушує її інтересів та прав.

Відповідно до ст. ст. 319, 321, 391 Цивільного кодексу України, ст. 150 Житлового кодексу України, власник майна має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, вимагати усунення перешкод у здійсненні ним права користування та розпорядження майном, використовувати помешкання для власного проживання, проживання членів своєї сім'ї, інших осіб.

Статтею 47 Конституції України встановлено, що ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Згідно із ч. 7 ст. 7 Сімейного кодексу України дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Частиною 1 статті 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року) визначено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питанням соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини.

Частиною 3 ст. 29 Цивільного кодексу України визначено, що місцем проживання фізичної особи у віці від десяти до чотирнадцяти років є місце проживання її батьків (усиновлювачів) або одного з них, з ким вона проживає, опікуна або місцезнаходження навчального закладу чи закладу охорони здоров'я тощо, в якому вона проживає, якщо інше місце проживання не встановлено за згодою між дитиною та батьками (усиновлювачами, опікуном) або організацією, яка виконує щодо неї функції опікуна.

Статтею 163 Сімейного кодексу України визначено, що батьки мають переважне право перед іншими особами на те, щоб малолітня дитина проживала з ними.

Враховуючи вищезазначене, керуючись інтересами дитини, відповідно до ст. 47 Конституції України, ст.ст. 29, 319, 321, 391, 29 Цивільного кодексу України, ст. 150 Житлового кодексу України, ч.7 ст.7, ст.ст. 19, 163 Сімейного кодексу України, ст.ст. 11 Закону України «Про охорону дитинства», ч. 1 ст. 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року), ст. 40 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 року № 866, виконавчий комітет міської ради дійшов до висновку:

1. Визнання малолітньої року народження, такою, що втратила право користування житловим приміщенням за адресою: , м. Біла Церква, Київська область, вважати доцільним за умови одночасної реєстрації місця проживання малолітньої за іншою адресою.

2. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови Возненко К.С.

Міський голова

Геннадій ДИКИЙ